

Sygn. akt V ACa 292/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Jadwiga Galas
Sędziowie :	SA Olga Gornowicz-Owczarek (spr.) SO del. Aleksandra Janas
Protokolant :	Barbara Knop

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2014 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)w W.

przeciwko J. L.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 17 września 2013 r., sygn. akt V GC 27/13

- zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 o tyle, że odsetki ustawowe od kwoty 191.140,48 (sto dziewięćdziesiąt jeden tysięcy sto czterdzieści 48/100) złotych zasądza od dnia 6 maja 2012r., a w pozostałym zakresie powództwo o te odsetki oddala;
- oddala apelację w pozostałej części;
- zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt V ACa 292/14

UZASADNIENIE

Powód (...) w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. L. kwoty 191.140,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot szczegółowo wymienionych w pozwie oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że jest wierzycielem spółki (...) Sp. z o.o. w likwidacji w C. na podstawie prawomocnych orzeczeń sądowych. W związku z niewypłacalnością pozwanego jako pracodawcy powód wypłacił ze swoich środków kwoty wynagrodzeń pracowniczych. Na podstawie uzyskanych tytułów wykonawczych powód wszczął egzekucję przeciwko dłużnikowi spółce (...). Jednakże postępowania egzekucyjne okazały się bezskuteczne i zostały umorzone. Powód wskazał, że pozwany w okresie, kiedy powstały zobowiązania był członkiem zarządu, a następnie jej likwidatorem. Postanowieniem z dnia 4 listopada 2005r. w sprawie VIII GU 21/05 Sąd Rejonowy w Częstochowie oddalił wniosek spółki (...) Sp. z o.o. w likwidacji o ogłoszenie upadłości z powodu braku środków na pokrycie nawet wstępnych kosztów postępowania upadłościowego.

W dniu 27 grudnia 2013 roku Sąd Okręgowy w Częstochowie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym orzekając zgodnie z żądaniem pozwu oraz zasądzając od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu.

Od powyższego nakazu sprzeciw złożył pozwany J. L. wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany wskazał, że został zgłoszony przez zarząd (...) Sp. z o.o. w C. wniosek o wszczęcie postępowania układowego w odpowiednim czasie oraz wniosek o ogłoszenie upadłości, co wyłącza odpowiedzialność pozwanego na gruncie przepisu art. 299 k.s.h. Ponadto pozwany podniósł zarzut braku szkody po stronie powoda i zarzut przedawnienia roszczenia, ponieważ powód jako następca prawny – dochodził roszczeń pracowników spółki (...), które stały się wymagalne wraz z oddaleniem wniosku o ogłoszenie upadłości Spółki w dniu 4 listopada 2005 r. i uległy przedawnieniu wraz z upływem 3 lat od tej daty.

Wyrokiem z dnia 17 września 2013 r. Sąd Okręgowy w Częstochowie zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 191.140,48 zł z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 61.765,25 zł od dnia 16 marca 2010 roku,
- od kwoty 808,89 zł od dnia 23 marca 2010 roku,
- od kwoty 80.248,30 zł od dnia 14 kwietnia 2010 roku,
- od kwoty 938,20 zł od dnia 26 kwietnia 2010 roku,
- od kwoty 22.912,52 zł od dnia 1 lipca 2010 roku,
- od kwoty 158,84 zł od dnia 16 lipca 2010 roku,
- od kwoty 7.772,67 zł od dnia 13 maja 2010 roku,
- od kwoty 83,05 zł od dnia 24 maja 2010 roku,
- od kwoty 3.968,50 zł od dnia 31 sierpnia 2010 roku,
- od kwoty 69,26 zł od dnia 10 września 2010 roku,

oraz kwotę 13.158,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Na podstawie przeprowadzonego postępowania dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, iż powód w ramach wykonywania swoich statutowych obowiązków i działając na podstawie ustawy z dnia 13 lipca 2006r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, wypłacił pracownikom spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...)w C. zaległe wynagrodzenia pracownicze. Z tego tytułu powód wystąpił z roszczeniem regresowym przeciwko spółce.

Prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19 maja 2010 r. Sąd Rejonowy w Częstochowie, w sprawie o sygn. akt I Nc 1237/10, zasądził na rzecz powoda od (...) Sp. z o.o. w C. w likwidacji kwotę 62.574,14 zł. Nakazem zapłaty z dnia 14 czerwca 2010 r. Sąd Okręgowy w Częstochowie, w sprawie o sygn. akt I Nc

56/10, zasądził na rzecz powoda od(...)Sp. z o.o. w C. w likwidacji kwotę 81.186,50 zł. Nakazem zapłaty z dnia 14 lipca 2010 r. Sąd Rejonowy w Częstochowie, w sprawie o sygn. akt I Nc 2328/10, zasądził na rzecz powoda od(...)Sp. z o.o. w C. w likwidacji kwotę 7.855,72 zł. Nakazem zapłaty z dnia 18 października 2010r. Sąd Rejonowy w Częstochowie, w sprawie o sygn. akt I Nc 3504/10, zasądził na rzecz powoda od (...) Sp. z o.o. w C. w likwidacji kwotę 4.037,76 zł. Nakazem zapłaty z dnia 19 listopada 2010 r. Sąd Rejonowy w Częstochowie, w sprawie o sygn. akt I Nc 4525/10, zasądził na rzecz powoda od (...) Sp. z o.o. w C. w likwidacji kwotę 4.037,76 zł.

Na podstawie uzyskanych tytułów wykonawczych złożone zostały przez powoda wnioski o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Postanowieniem z dnia 27 czerwca 2011 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Częstochowie umorzył postępowanie egzekucyjne prowadzone z wniosku powoda przeciwko spółce wobec stwierdzenia bezskuteczności egzekucji. Z oświadczenia złożonego przez likwidatora J. L. Komornikowi Sądowemu wynikało, że spółka jest w likwidacji i nie posiada wierzytelności, rachunków bankowych, nieruchomości, ruchomości i innych praw majątkowych.

Postanowieniem z dnia 4 listopada 2005 r. Sąd Rejonowy w Częstochowie (...)Wydział (...) w sprawie VIII GU 21/05 Sąd Rejonowy w Częstochowie oddalił wniosek spółki (...) Sp. z o.o. w likwidacji o ogłoszenie upadłości z powodu braku środków na pokrycie wstępnych kosztów postępowania upadłościowego.

W dniu 30 stycznia 2006 r. Sąd Rejonowy w Częstochowie (...)Wydział (...) w sprawie VIII GU 23/05 uchylił układ zawarty w dniu 22 maja 2003 r. pomiędzy dłużnikiem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w C. a wierzycielami, zatwierdzony postanowieniem Sądu Rejonowego w Częstochowie w dniu 18 czerwca 2003 r. w sprawie o sygnaturze akt VIII Ukł 54/02 z powodu niewykonywania przez dłużnika warunków układu.

Pozwany J. L. był Prezesem zarządu spółki (...)Sp. z o.o. w C., a obecnie jest jej likwidatorem.

W dniu 12 kwietnia 2012 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty. W odpowiedzi na wezwanie do zapłaty pozwany wskazał, że żądania powoda są bezzasadne.

Zasadności powództwa Sąd Okręgowy dopatrył się w treści art. 299 § 1 k.s.h.

Powód wskazał bowiem, iż spółka, której prezesem był pozwany J. L., posiada zobowiązania wobec niego wynikające z nakazów zapłaty wydanych przez Sąd Rejonowy i Sąd Okręgowy w Częstochowie. Wszczęte przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Częstochowie postępowania egzekucyjne zostały umorzone ze względu na bezskuteczność egzekucji.

Jednocześnie Sąd Okręgowy przyjął, że pozwany nie wykazał okoliczności zwalniających go z odpowiedzialności wobec wierzyciela spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, określonych art. 299 § 2 k.s.h.

Pozwany J. L. podniósł, iż złożył zarówno wniosek o wszczęcie postępowania układowego, jak i wniosek o ogłoszenie upadłości, i obu tych czynności dokonał we właściwym czasie. Z akt sprawy o sygnaturze akt VIII GU 54/02 wynikało, że pozwany J. L. złożył podanie o otwarcie postępowania układowego. W dniu 30 stycznia 2006 r. Sąd Rejonowy w Częstochowie uchylił układ zawarty w dniu 22 maja 2003 r. pomiędzy dłużnikiem (...)Sp. z o.o. w C. a wierzycielami, zatwierdzony postanowieniem Sądu Rejonowego w Częstochowie w dniu 18 czerwca 2003 r. z powodu niewykonywania przez dłużnika warunków układu. Pozwany złożył również w dniu 2 marca 2005 r. wniosek o ogłoszenie upadłości obejmującej likwidację majątku dłużnika. Postanowieniem z dnia 4 listopada 2005 r. Sąd Rejonowy w Częstochowie oddalił wniosek spółki o ogłoszenie upadłości z powodu braku środków na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego.

W ocenie Sądu Okręgowego, pozwany jednak nie wykazał, że we właściwym czasie zgłosił wniosek o upadłość lub wszczęto postępowanie układowe. Sam fakt złożenia takich wniosków nie stanowi o uwolnieniu członka zarządu lub likwidatora od odpowiedzialności z tytułu deliktu, jakim jest niezłożenie w terminie wniosku o ogłoszenie upadłości. Ustalenie „właściwego czasu” powinno stanowić przedmiot opinii biegłego z zakresu księgowości, którego zadaniem,

na podstawie dokumentacji finansowej, byłoby ustalenie, w jakim czasie doszło do zaprzestania płacenia zobowiązań przez spółkę, tj. wystąpienia przesłanki z art. 11 prawa upadłościowego i naprawczego, i tym samym rozpoczęłyby bieg dwutygodniowy termin do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości przez członków zarządu. Pozwany, pomimo tego, iż w odpowiedzi na sprzeciw wniósł o dopuszczenia dowodu z opinii biegłego, w późniejszym czasie cofnął go oraz nie opłacił zaliczki na wynagrodzenie biegłego. A sąd nie zobowiązany do przeprowadzania postępowania dowodowego z urzędu celem wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Nie podzielił także Sąd Okręgowy stanowiska pozwanego, że wierzyciel, nawet przy przyjęciu że nie zgłoszono wniosku o upadłość lub nie wszczęto postępowania układowego, nie poniósł szkody (art. 299 § 2 zd. 3 k.s.h.). Podkreślił, że pomimo trudnej sytuacji finansowej spółki już na dzień złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości likwidacyjnej, pozostaje ona w likwidacji od 8 lat, a postępowanie likwidacyjne nie zostało jeszcze zakończone. W trakcie tego postępowania obowiązkiem likwidatora było spieniężenie majątku trwałego spółki, który z pewnością istniał, bowiem sam pozwany we wniosku o ogłoszenie upadłości likwidacyjnej wskazywał, że na poczet kosztów postępowania upadłościowego spółka zabezpieczył w kasie gotówkę w wysokości 50.000 zł, a spółka posiada łatwo zbywalny majątek o wartości 1.500.000 zł.

Zarzut przedawnienia został oceniony przez Sąd Okręgowy w myśl art. 442¹ k.c., który stanowi, iż roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Oznacza to poddanie tego roszczenia trzyletniemu terminowi przedawnienia, rozpoczynającemu swój bieg w zasadzie od dnia bezskuteczności egzekucji wierzytelności, objętej prawomocnym tytułem egzekucyjnym wystawionym przeciwko spółce, z reguły bowiem już wtedy, gdy egzekucja tej wierzytelności okaże się bezskuteczna, wierzyciele spółki dowiadują się o szkodzie i osobie odpowiedzialnej za jej naprawienie. Termin przedawnienia roszczeń wobec członków zarządu spółki z o.o. rozpoczyna bieg od momentu uzyskania przez wierzyciela świadomości, że wyegzekwowanie długu od spółki jest niemożliwe.

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę uznał, iż powód najpóźniej powziął świadomość o bezskuteczności egzekucji przeciwko pozwanej spółce w dniu umorzenia postępowania egzekucyjnego, czyli w dniu 27 czerwca 2011 r. Okoliczność, iż w dacie uzyskiwania tytułów spółka znajdowała się już w stanie likwidacji nie ma znaczenia, gdyż mogła ona nadal dysponować majątkiem. Pozew został wniesiony przeciwko pozwanemu w dniu 29 listopada 2012 r. Zatem został on złożony przed upływem terminu przedawnienia.

Sąd Okręgowy wyraził także pogląd, iż o przedawnieniu roszczenia zwrotnego Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych do pracodawcy decyduje przepis art. 291 § 1 k.p. Roszczenie powoda wynikające art. 23 ust. 1 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy z lipca 2006 r. stanowi, że wypłata świadczeń ze środków Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych powoduje z mocy prawa przejście na ten ostatni roszczenia wobec pracodawcy oraz zwrot wypłaconych świadczeń. Jest to więc ustawowy przelew na fundusz wierzytelności, jakie przysługiwały pracownikom wobec pracodawcy, zapłaconych przez Fundusz. Powód spłacił dług spółki (...) Sp. z o.o. w C. i stał się jej wierzycielem w 2010 r., co wynika z przedstawionych przez powoda kart indywidualnych rozliczenia świadczenia pracowniczego. Natomiast do roszczeń wierzycieli spółki z ograniczoną odpowiedzialnością przeciwko członkom jej zarządu mają zastosowanie przepisy o przedawnieniu roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym.

Pozwany wskazał, iż powód jako następca prawny dochodzi roszczeń pracowników(...) Sp. z o.o. w C., które stały się wymagalne wraz z oddaleniem wniosku o ogłoszenie upadłości spółki w dniu 4 listopada 2005 r. i uległy przedawnieniu wraz z upływem 3 lat od tej daty. W ocenie Sądu Okręgowego, stanowisko pozwanego nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż powód nie jest następcą prawnym pracowników spółki - roszczenia powoda wobec spółki są klasycznym roszczeniem regresowym. Należy przyjąć, iż przepisy art. 10 ust. 1 ustawy z 1993 r. i art. 23 ust. 1 ustawy z 2006 r. powodują przejście ex lege roszczeń w zasadzie wobec pracodawcy. Jest to konstrukcja subrogacji ustawowej (art. 518 § 1 pkt. 4 k.c.) i fundusz wstąpił wobec pracodawcy w prawa tych zaspokojonych wierzycieli.

Poza tym dłużnik (pozwany) nie jest uprawniony do podnoszenia zarzutów, które ewentualnie mogą przysługiwać spółce, lecz z których spółka ta nie skorzystała (m.in. zarzut nieistnienia zobowiązania). Pozwany nie wykazał, iż zarzut przedawnienia roszczenia był podnoszony przez dłużnika – spółkę w trakcie postępowań prowadzonych przeciwko niej. Członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, przeciwko któremu wierzyciel spółki występuje z roszczeniem przewidzianym w art. 299 k.s.h., nie może bronić się zarzutem przedawnienia roszczenia objętego tytułem wykonawczym wystawionym przeciwko spółce. Prawomocne orzeczenia sądów powołane w uzasadnieniu pozwu przez powoda są wiążące dla stron, ale także i dla Sądu.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Okręgowy uwzględnił żądanie pozwu na mocy art. 299 k.s.h., gdyż pozwany nie zdołał wykazać żadnych okoliczności zwalniających go z odpowiedzialności wynikającej z tego przepisu.

O kosztach Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. oraz § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany, który wniósł o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania.

Pozwany zarzucił naruszenie art. 442¹ § 1 k.c. art. 299 § 2 k.s.h., art. 509 § 2 k.c. w zw. z art. 518 § 1 pkt 4 k.c. w zw. z art. 23 ust. 1 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, nie naruszając przy tym zasady swobodnej oceny dowodów, stąd też Sąd Apelacyjny przyjmuje te ustalenia za własne.

W postępowaniu apelacyjnym pozwany nie podtrzymał żadnego z argumentów prowadzących do uwolnienia się od odpowiedzialności deliktowej poprzez wykazywanie przesłanek ekskulpacyjnych określonych art. 299 § 2 k.s.h. Podtrzymał jedynie zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia.

W świetle niekwestionowanych ustaleń faktycznych, zobowiązania spółki wobec powoda powstały na skutek wypłaty środków z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych na pokrycie roszczeń pracowniczych w myśl ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. W art. 23 tej ustawy wskazane zostały wierzytelności objęte subrogacją (wypłacone świadczenia pracownicze). Nabycie ex lege roszczenia surogacyjnego następuje wobec niewypłacalnego pracodawcy lub masy upadłości (art. 518 § 1 pkt 4 k.c.). W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjęto, że zupełnie odmienne jurydycznie jest natomiast roszczenie Funduszu wobec członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością dochodzone na podstawie art. 299 k.s.h. i nie można przyjmować, że wierzytelność odszkodowawcza wynikająca z tego artykułu jest objęta wymienioną subrogacją (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 28 sierpnia 2008 r., sygn. akt III CSK 102/08, z dnia 17 marca 2010 r., sygn. akt II CSK 506/09, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2009 r., sygn. akt III CZP 109/09). Funduszowi przysługuje zatem własne roszczenie w razie zaistnienia objętych art. 299 k.s.h. przesłanek odpowiedzialności członków zarządu niewypłacalnej spółki i dopiero z dniem wypłaty środków przez Fundusz roszczenie o ich zwrot powstaje i staje się wymagalne.

W świetle tych wywodów bez znaczenia pozostaje kwestia oceny prawnej przysługującej powodowi wierzytelności wobec spółki, jej subrogacyjny charakter i podstawy przedawnienia. Zarzut przedawnienia umieszczony przez pozwanego w ramy uprawnień pracowniczych dotyczyć mógł wyłącznie roszczeń przysługujących powodowi w stosunku do spółki, w której pozwany był członkiem zarządu. Jednakże członek zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, przeciwko któremu wierzyciel spółki występuje z roszczeniem przewidzianym w art. 299 k.s.h., nie może bronić się zarzutem przedawnienia roszczenia objętego tytułem wykonawczym wystawionym przeciwko

spółce (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 2008 r., sygn. akt III CZP 94/08). Sąd Najwyższy wyjaśnił to tak: „Przyjęcie, że członkowie zarządu ponoszą na podstawie art. 299 k.s.h. deliktową odpowiedzialność odszkodowawczą wyklucza możliwość podnoszenia przez członków zarządu względem wierzycieli spółki zarzutu przedawnienia roszczenia, na którego bezskuteczność egzekucji wierzyciele się powołują. Taka obrona ze strony członków zarządu nie wchodzi przy tej kwalifikacji ich odpowiedzialności w ogóle w grę, gdyż art. 299 k.s.h. w sposób samodzielny i wyczerpujący reguluje tę odpowiedzialność pod względem podmiotowym i przedmiotowym, nie stanowiąc podstawy do wkraczania w dziedzinę wynikającą ze stosunku prawnego pomiędzy wierzycielem a spółką.” Teza ta następnie została potwierdzona w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2008 r., sygn. akt III CZP 72/08.

Pozwany mógłby zatem jedynie powoływać się na przedawnienie jego zobowiązania odszkodowawczego opartego na art. 299 § 1 k.s.h. Do roszczeń tych mają zastosowanie przepisy o przedawnieniu roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym (art. 442¹ k.c.). Momentem, od którego przedawnienie rozpoczyna swój bieg jest świadomość poszkodowanego o powstaniu szkody i osobie zobowiązanej do jej naprawienia. Powstanie szkody determinuje nie tylko świadomość, iż odzyskanie wierzytelności od dłużnej spółki będzie realnie niemożliwe (bezskuteczność egzekucji), ale również fakt doznania uszczerbku majątkowego. Dla powoda szkoda powstaje dopiero w chwili wypłaty środków pieniężnych niezaspokojonym pracownikom spółki i dopiero z tym dniem jej roszczenie w ogóle powstaje.

Nie negując zatem zawartych w apelacji rozważań prawnych i faktycznych dotyczących momentu powstania „bezskuteczności egzekucji” stanowiącej przesłankę odpowiedzialności członka zarządu lub likwidatora (art. 299 § 1 k.s.h.), podkreślić należy, że szkoda powoda powstała dopiero z chwilą przekazania uprawnionym środków, co miało miejsce w okresie od stycznia do lipca 2010 r. Natomiast pozew wniesiono w dniu 29 listopada 2012 r., czyli nawet przed upływem trzech lat od momentu wypłaty świadczeń. Trudno zresztą podzielić koncepcję apelującego, że bieg przedawnienia mógł rozpocząć się już w 2005 r., co prowadziłoby do konkluzji, że wierzytelności powoda były przedawnione jeszcze przed złożeniem wniosków przez uprawnionych do Funduszu, a więc jeszcze przed powstaniem wiedzy powoda o mającej nastąpić w przyszłości szkodzi. Dodać do tego także należy, co słusznie podkreśla strona powodowa, że po realizacji roszczeń pracowniczych powodowy Fundusz musiał uzyskać tytuły egzekucyjne przeciwko spółce, co również uniemożliwiało wcześniejsze dochodzenie roszczeń z art. 299 § 1 k.s.h. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2012 r., sygn. akt I PK 78/11).

W konsekwencji należało przyjąć, że wbrew zarzutowi pozwanego, roszczenia powoda nie sposób uznać za przedawnione, co czyniło zarzuty apelacji bezzasadnymi.

Jednakże Sąd Apelacyjny stwierdził z urzędu naruszenie prawa materialnego – art. 481 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Wierzycielowi należą się odsetki od odszkodowania dochodzonego na podstawie art. 299 § 1 k.s.h. od chwili jego wymagalności ustalonej zgodnie z art. 455 k.c. Stosownie do uregulowania tego przepisu wynikające z art. 299 § 1 k.s.h. roszczenie odszkodowawcze staje się wymagalne niezwłocznie po wezwaniu członka zarządu do zapłaty sumy zobowiązania, którego egzekucja przeciwko spółce okazała się bezskuteczna. Powód, aczkolwiek uprawniony do tego, nie uwzględnił w żądaniu pozwu, ustalając wysokość roszczenia odszkodowawczego, odsetek należnych od spółki za opóźnienie w spełnieniu zobowiązania objętego tytułem egzekucyjnym, a wobec tego powód może żądać odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty objętej żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 § 1 k.c., lecz od dnia, w którym pozwany popadł w opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, zaś powództwo o odsetki za okres wcześniejszy jako nieuzasadnione podlegać musiało oddaleniu. Powód wezwał pozwanego do zapłaty pismem z dnia 12 kwietnia 2012 r., doręczonym adresatowi w dniu 28 kwietnia 2012 r. W treści wezwania wyznaczono pozwanemu tygodniowy termin na spełnienie świadczenia pieniężnego, co oznacza, że wierzytelność stała się wymagalna w dniu 5 maja 2012 r., a pozwany popadł w opóźnienie z jego spełnieniem od dnia następnego, czyli od dnia 6 maja 2012 r.

Wobec tego zaskarżony wyrok podlegał częściowej zmianie w zakresie terminu płatności odsetek od żądanej w pozwie należności głównej. Zmiana nastąpiła w myśl art. 386 § 1 k.p.c., a w pozostałej części apelacja pozwanego podlegała oddaleniu w myśl art. 385 k.p.c.

Ponieważ powód uległ pozwanemu jedynie w nieznacznej części kosztami postępowania zarówno toczono przed Sądem Okręgowym, jak i Sądem Apelacyjnym, obciążono w całości pozwanego na podstawie art. 100 k.p.c. W postępowaniu apelacyjnym powód poniósł jedynie koszt wynagrodzenia pełnomocnika w wysokości 2.700 zł.